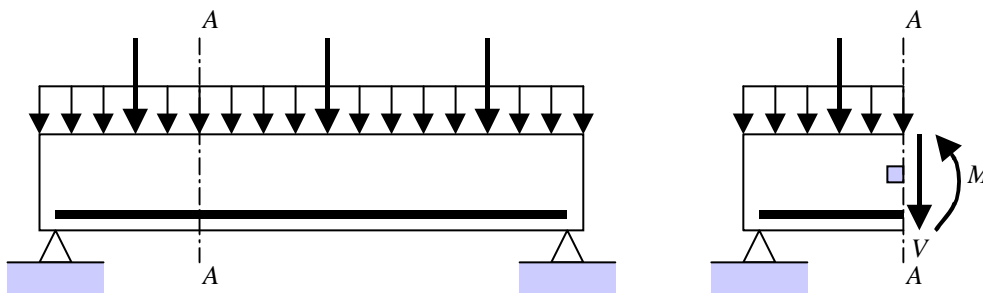

6

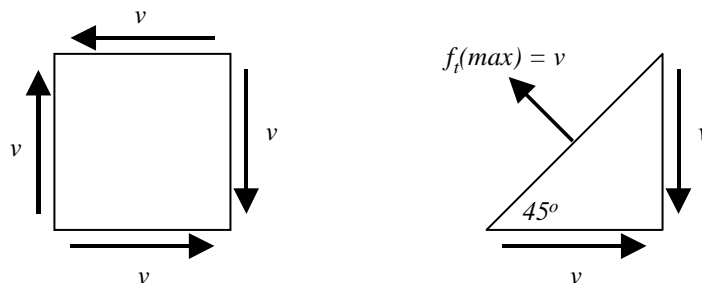
แรงเฉือนและแรงดัดทแยง

6.1 บทนำ

สำหรับคานช่วงเดียวดังแสดงในรูปที่ 6.1 โมเมนต์ดัด M ที่หน้าตัด A-A จะทำให้เกิดหน่วยแรงอัดในคอนกรีตเหนือแกนสะเทินและหน่วยแรงดึงในเหล็กเสริมและในคอนกรีตใต้แกนสะเทินในขณะที่ยังไม่เกิดการแตกร้าว เพื่อให้เป็นไปตามสมดุลในแนวดิ่ง ปริมาตรหน่วยแรงเฉือนในแนวดิ่ง v ของทั้งหน้าตัดจะต้องเท่ากับแรงเฉือน V จะเห็นได้ว่าคอนกรีตในบริเวณแกนสะเทินจะเกือบถูกระทำโดยแรงเฉือนเพียงอย่างเดียว (Pure shear) ดังแสดงในรูปที่ 6.2 ซึ่งจะทำให้ได้หน่วยแรงดึงซึ่งมีค่าเท่ากับหน่วยแรงเฉือนและกระทำบนระนาบเอียง 45° ทำให้เกิดการแตกร้าวในแนวทแยง

รูปที่ 6.1 แรงเฉือนและโมเมนต์ดัดในคานช่วงเดียว

รูปที่ 6.2 สถานะของแรงเฉือนเพียงอย่างเดียว

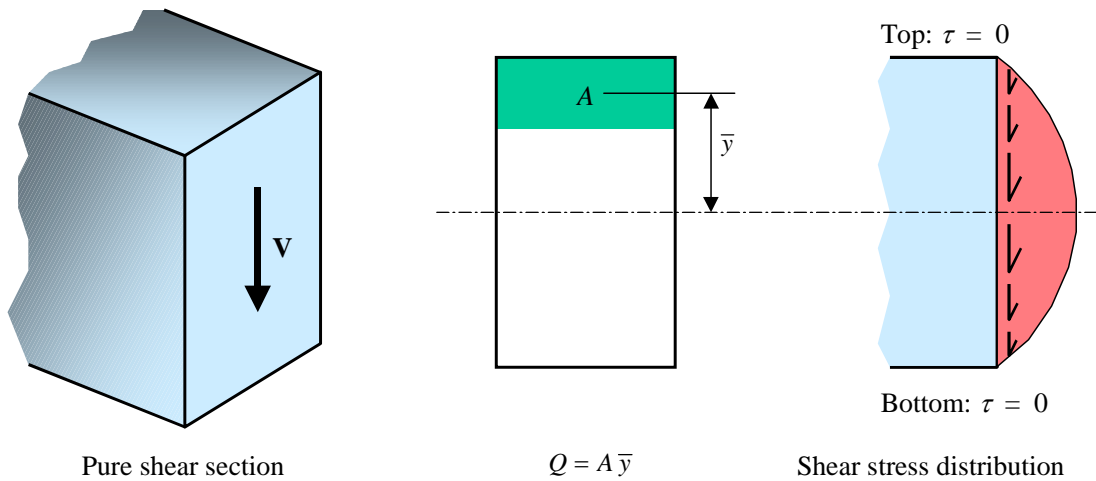
ดังนั้นการวิบัติในคานที่มีลักษณะดังกล่าวเป็นการวิบัติจากแรงเฉือนแท้จริงแล้วเป็นการวิบัติจากแรงดึงที่รอยแตกร้าวเอียง

6.2 หน่วยแรงเฉือนบนหน้าตัดวัสดุเนื้อเดียว

สำหรับคานช่วงเดี่ยวรับน้ำหนักแผ่สม่ำเสมอดังในรูปที่ 6.1 และหน้าตัดคานทำจากวัสดุเนื้อเดียว จากหลักพื้นฐานของกลศาสตร์วัสดุการกระจายหน่วยแรงเฉือนบนหน้าตัดจะเท่ากับ

$$v = \frac{VQ}{Ib} \quad (6.1)$$

- เมื่อ v = หน่วยแรงเฉือนกระจายบนหน้าตัดดังในรูปที่ 6.3
 V = แรงเฉือนที่กระทำที่หน้าตัด
 Q = โมเมนต์ของพื้นที่ซึ่งระนาบของหน่วยแรงเฉือนตัดผ่าน (ดูรูปที่ 6.3)
 I = โมเมนต์อินเนอร์เซียของหน้าตัด
 b = ความกว้างหน้าตัด

รูปที่ 6.3 การกระจายของหน่วยแรงเฉือนบนหน้าตัด

หน่วยแรงเฉือนในแนวราบ v ที่ได้จากสมการ (6.1) ยังเป็นหน่วยแรงเฉือนในแนวตั้งอีกด้วย เนื่องจากหน่วยแรงเฉือนบนสองระนาบที่ตั้งฉากกันจะต้องเท่ากันในบริเวณที่หน่วยแรงดัดมีน้อยหรือบริเวณที่เกิดการแตกร้าวจากการดัดสภาวะของหน่วยแรงจะใกล้เคียงกับสภาวะที่มีแรงเฉือนเพียงอย่างเดียว ซึ่งในกรณีเช่นนั้นหน่วยแรงหลักมากที่สุด(ดูรูป 6.2) คือหน่วยแรงดัดกระทำที่มุม 45° จะเท่ากับหน่วยแรงเฉือน

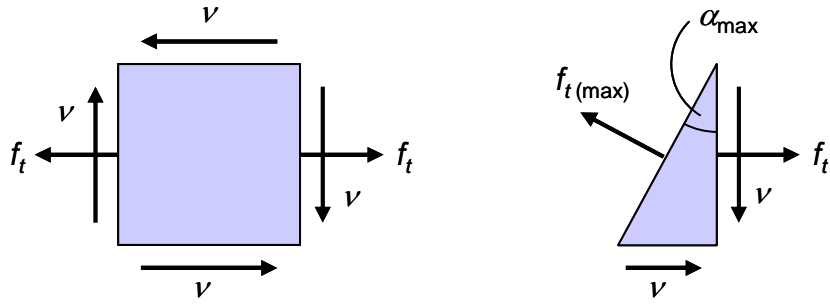
6.3 สูตรหน่วยแรงรวม (Combined Stress Formula)

ถ้าในจุดใดๆที่อยู่ต่ำกว่าแกนสะเทินในคานวัสดุเนื้อเดียวมีหน่วยแรงดัด f_t และหน่วยแรงเฉือน v หน่วยแรงดัดมากที่สุดคำนวณจากวงกลมของมอร์ดังแสดงในรูปที่ 6.5 จะมีค่าเท่ากับ

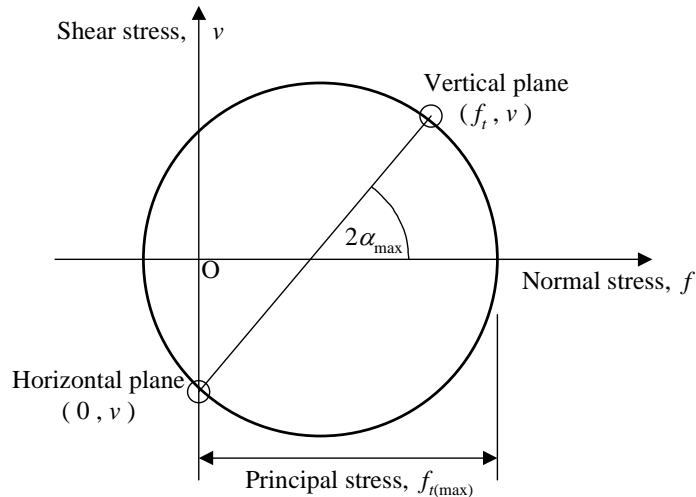
$$f_{r(\max)} = \frac{1}{2} f_t + \sqrt{\left(\frac{1}{2} f_t\right)^2 + v^2} \quad (6.2)$$

ทิศทางของ $\alpha_{\max}$ หาได้จาก

$$\tan 2\alpha_{\max} = \frac{v}{f_t/2} \quad (6.3)$$

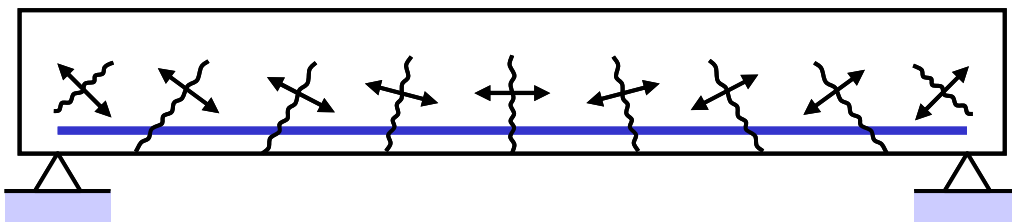

รูปที่ 6.4 การหาหน่วยแรงดึงมากที่สุดโดยใช้วงกลมของมอร์

รูปที่ 6.5 การหาหน่วยแรงดึงมากที่สุดโดยใช้วงกลมของมอร์

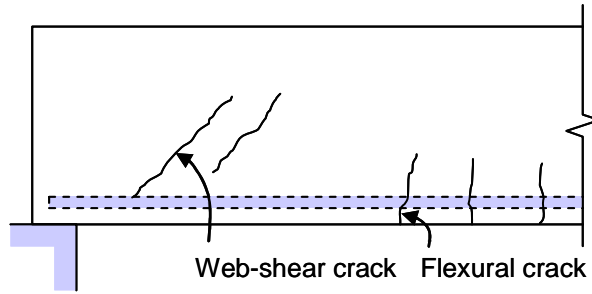
หน่วยแรงดึงหลัก $f_{t(max)}$ ในแนวทแยงทำมุม α_{max} กับแกนของคานจะมีขนาดอย่างน้อยที่สุดเท่ากับ f_t หรือ v มันจะมีค่าเกือบเท่าหน่วยแรงดึงในแนวตามยาว f_t ถ้าหน่วยแรงเฉือนมีค่าน้อย และจะมีค่าเกือบเท่าหน่วยแรงเฉือน v ถ้าหน่วยแรงดึงตามยาวมีค่าน้อยและมุมของมันจะใกล้กับ 45° กับแกนคานเนื่องจากคอนกรีตอ่อนแอในการรับแรงดึง หน่วยแรงดึงหลักเหล่านี้จึงมีความเกี่ยวข้องกับรอยร้าวเอียงดังในรูปที่ 6.6 อย่างไม่ต้องสงสัย

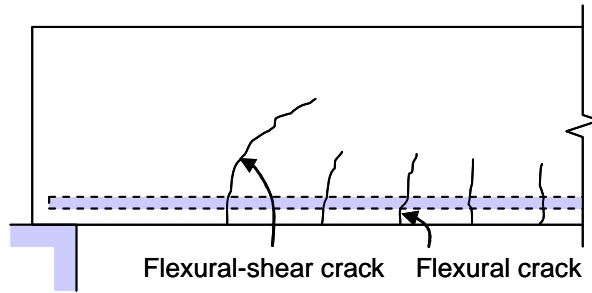
รูปที่ 6.6 มุมของรอยร้าวที่จะเกิดในคานช่วงเดี่ยว

6.4 การแตกร้าวของคานที่ไม่เสริมเหล็กรับแรงเฉือน

คอนกรีตซึ่งมีกำลังดึงต่ำจะเกิดการแตกร้าวขึ้นเมื่อหน่วยแรงดึงมีค่าเกินกำลังดึง ในคานคอนกรีตซึ่งรับน้ำหนักบรรทุกนั้น หน่วยแรงดึงอาจเกิดจากแรงดึงโดยตรง, การคด, การเฉือน, การบิด, หรือการร่วมกระทำของแรงเหล่านี้ ตำแหน่งและทิศทางของรอยแตกร้าวจะขึ้นกับหน่วยแรงหลัก (Principal stress) และมีชื่อเรียกต่างกันไปตามตำแหน่งและลักษณะของรอยร้าว ดังแสดงในรูปที่ 6.7

(ก) Web-shear cracking

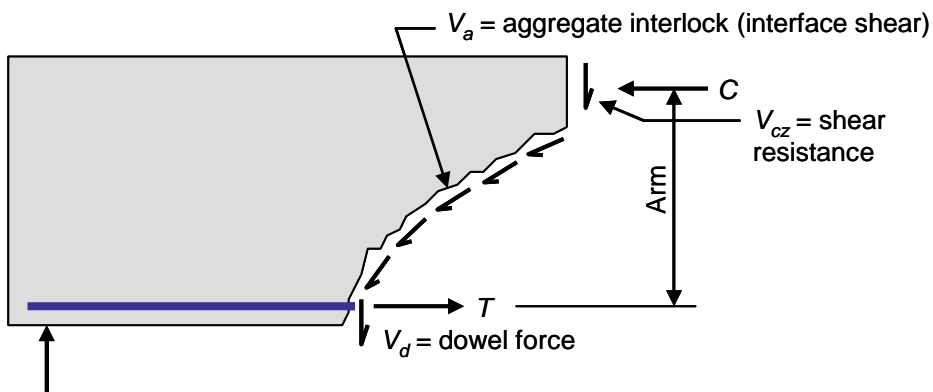
(ข) Flexure-shear cracking

รูปที่ 6.7 ชนิดรอยแตกร้าวในคาน

รอยร้าวเอียงที่เริ่มเกิดขึ้นในคานที่ยังไม่เคยแตกร้าวจะเรียกว่า Web-shear crack ดังในรูป 6.7ก ถ้ารอยร้าวเอียงเริ่มจากปลายบนของรอยร้าวจากการค้ำจะเรียกว่า Flexural-shear crack ดังในรูปที่ 6.7ข โดย Web-shear crack จะเกิดขึ้นในบริเวณที่มีแรงเฉือนมากและโมเมนต์ค้ำน้อยมากไม่ค่อยเกิดขึ้นใกล้จุดค้ำกลับ (Inflection point) ในคานต่อเนื่อง ส่วน Flexural-shear crack เป็นแบบที่พบได้ทั่วไป โดยจะเป็นรอยร้าวเอียงต่อจากรอยร้าวค้ำจากการค้ำ

ความต้านทานแรงเฉือนในคอนกรีตเสริมเหล็กดังแสดงในรูปที่ 6.8 เกิดขึ้นจากกลไกดังต่อไปนี้

- 1) ความต้านทานแรงเฉือนของหน้าตัดคอนกรีตไม่แตกร้าว V_{cz}
- 2) การลื้อค้ำระหว่างกันของมวลรวม V_d ในแนวสัมผัสกับรอยร้าว และคล้ายกับแรงเสียดทานระหว่างผิวคอนกรีตในแต่ละด้านของรอยร้าว
- 3) ความต้านทานของเหล็กเสริมหลักต่อแรงเฉือน V_s
- 4) ผลของความโค้งในคานลึก
- 5) ความต้านทานแรงเฉือนของเหล็กเสริมรับแรงเฉือน V_s จากเหล็กปลอก

รูปที่ 6.8 กลไกต้านทานแรงเฉือนในคานคอนกรีตเสริมเหล็ก

6.5 กำลังรับแรงเฉือนของคานาไม่เสริมเหล็กรับแรงเฉือน

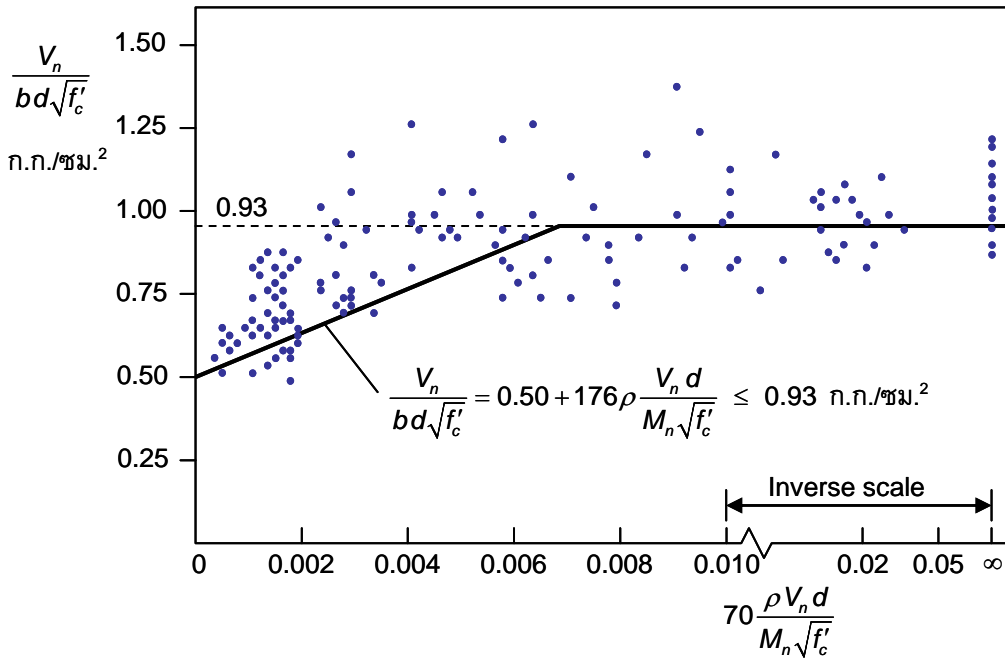
จากการทดสอบกำลังเฉือนในคานาคอนกรีตไม่เสริมเหล็กรับแรงเฉือนจำนวนมาก จะได้ผลดังในรูปที่ 6.9

จะให้ความสัมพันธ์
$$\frac{V_n}{bd\sqrt{f'_c}} = 0.50 + 176 \frac{\rho V_n d}{M_n \sqrt{f'_c}} \leq 0.93 \text{ ก.ก./ชม.}^2 \quad (6.4)$$

ตั้งแต่ปี 1963 ACI Code ยอมรับความสัมพันธ์ของสมการ (6.4) ว่าเป็นกำลังเฉือนของคานาไม่เสริมเหล็กรับแรงเฉือน ดังนั้นจึงนิยาม V_c เป็นกำลังของคานาคอนกรีตดังกล่าว โดยใช้ความกว้างของเอวคานา b_w แทน b จะได้ว่า

$$V_c = \left(0.50\sqrt{f'_c} + 176 \frac{\rho_w V_u d}{M_u} \right) b_w d \leq 0.93\sqrt{f'_c} b_w d \quad (6.5)$$

ซึ่งก็คือสูตรโดยละเอียดที่ ACI และ ว.ส.ท. ใช้ในมาตรฐาน การใช้แรงเฉือนประลัย V_u และ โมเมนต์ประลัย M_u แทนที่จะเป็น $V_n = V_u/\phi$ และ $M_n = M_u/\phi$ มีความแตกต่างเล็กน้อย เพราะอัตราส่วน V_u/M_u ยังคงเท่ากับ V_n/M_n อยู่โดยประมาณแม้ว่าแฟกเตอร์ลดกำลัง ϕ ของแรงเฉือนและ โมเมนต์จะต่างกัน อัตราส่วนเสริมเหล็ก $\rho_w = A_s/(b_w d)$ ที่ใช้ในสูตรของ ACI ซึ่ง b_w จะเป็นความกว้างของเอวคานาสำหรับหน้าตัดตัว T แทนที่จะเป็นความกว้างของปีกคานา

รูปที่ 6.9 กำลังต้านทานแรงเฉือนของคานาคอนกรีตไม่เสริมเหล็ก

สมการ (6.5) จะเหมาะสมสำหรับการออกแบบโดยใช้คอมพิวเตอร์หรือในงานวิจัย แต่สำหรับการคำนวณด้วยมือแล้วจะทำได้ลำบากเพราะค่า ρ_w , V_u และ M_u จะมีค่าไม่คงที่ตลอดช่วงคานา ทำให้ต้องคำนวณ V_c เป็นช่วงๆ ดังนั้น ACI จึงยอมให้ใช้สูตรที่ง่ายกว่าคือ

$$V_c = 0.53\sqrt{f'_c} b_w d \quad (6.6)$$

สำหรับองค์อาคารที่มีแรงอัดตามแนวแกนร่วมด้วย:

$$V_c = 0.53 \left(1 + 0.0071 \frac{N_u}{A_g} \right) \sqrt{f'_c} b_w d \quad (6.7)$$

สำหรับองค์อาคารที่มีแรงดัดตามแนวแกนร่วมด้วย:

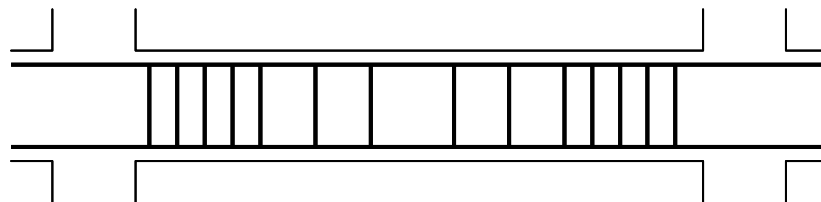
$$V_c = 0.53 \left(1 + 0.029 \frac{N_u}{A_g} \right) \sqrt{f'_c} b_w d \quad (6.8)$$

เมื่อ N_u คือแรงประลัยตามแนวแกน (มีค่าเป็นลบเมื่อเป็นแรงดึง) (ก.ก.)

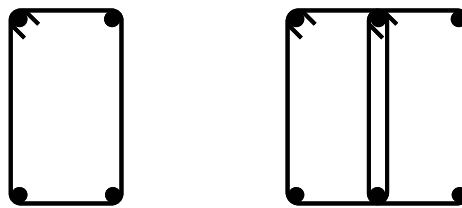
A_g คือพื้นที่หน้าตัดทั้งหมดของคาน ($b_w h$) (ชม.²)

6.6 กำลั้งเฉือนของคานเสริมเหล็กรับแรงเฉือน-ACI Code

โดยทั่วไปแล้วการเสริมเหล็กรับแรงเฉือนจะใช้เหล็กปลอกตั้ง (Vertical stirrup) วางเป็นระยะตามแนวคานขึ้นกับกำลั้งที่ต้องการดังแสดงในรูปที่ 6.10a เหล็กที่ใช้จะเป็นขนาดเล็กอยู่ระหว่าง 6-12 มม. และมักจะใช้เป็นปลอกปิดตั้งในรูปที่ 6.10b โดยจะพันรอบเหล็กเสริมเหล็กในแนวนอนทำให้ต้องมีเหล็กนอนอยู่ที่มุมทั้งสี่เสมอเพื่อยึดเหล็กปลอกให้อยู่ในตำแหน่งที่ต้องการ

(ก)

(ข)

รูปที่ 6.10 การใช้เหล็กปลอกตั้งเพื่อต้านทานแรงเฉือน

กำลั้งเฉือนทั้งหมดของคานที่มีการเสริมเหล็กรับแรงเฉือน V_n จะมาจากคอนกรีต V_c ส่วนหนึ่งและอีกส่วนมาจากการเสริมเหล็กรับแรงเฉือน V_s :

$$V_n = V_c + V_s \quad (6.9)$$

สมการของ V_s อาจจะถูกพัฒนาขึ้นได้โดยการคิดให้คานเป็นเสมือนโครงถัก (Truss analogy) สมมุติว่ารอยร้าวเอียงในทิศทาง 45° ขยายตัวจากเหล็กนอนจนถึงผิวรับแรงอัดและพาดผ่านเหล็กรับแรงเฉือน N ท่อนดังแสดงในรูปที่ 6.11 ส่วนของ V_s ซึ่งถูกรับตลอดแนวร้าวโดยเหล็กรับแรงเฉือนจะเท่ากับผลรวมในแนวตั้งของแรงดัดที่เกิดขึ้นในเหล็กรับแรงเฉือนดังนั้น

$$V_s = N A_s f_y \sin \alpha \quad (6.10)$$

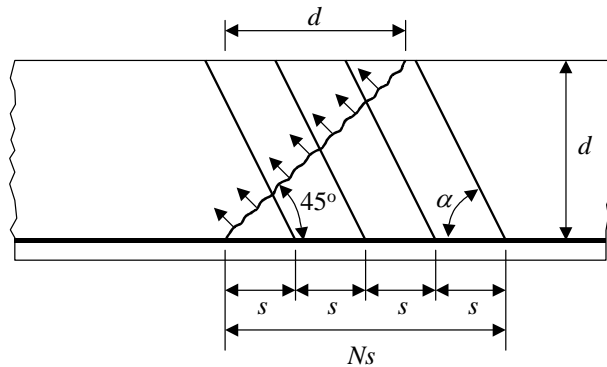
ซึ่ง A_s คือพื้นที่เหล็กรับแรงเฉือนและ s ซึ่งเป็นระยะห่างระหว่างเหล็กรับแรงเฉือนและ f_y คือหน่วยแรงครากของเหล็กรับแรงเฉือน

จากตรีโกณมิติ

$$Ns = d (\cot 45^\circ + \cot \alpha) = d (1 + \cot \alpha)$$

แทนค่า N ลงในสมการ (6.10)

$$V_s = \frac{d(1 + \cot \alpha)}{s} A_v f_y \sin \alpha \quad (6.11)$$

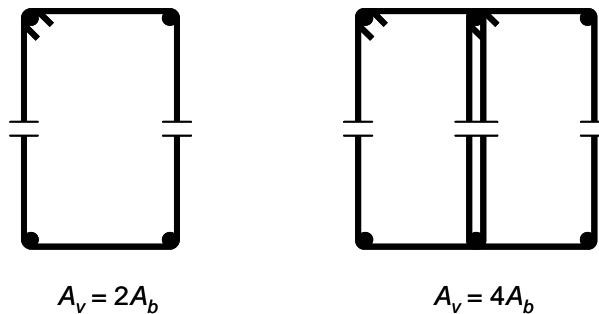

รูปที่ 6.11 กำลังเฉือน V_s จากเหล็กรับแรงเฉือน

ในกรณีเหล็กปลอกตั้งเหล็กรับแรงเฉือนจะอยู่ในแนวตั้ง $\alpha = 90^\circ$ กำลังเฉือนที่ได้จะมีค่าเท่ากับ

$$V_s = \frac{A_v f_y d}{s} \quad (6.12)$$

โดยพื้นที่ A_v จะเท่ากับพื้นที่เหล็กปลอกรวมในแนวตั้ง เนื่องจากเวลาวิบัติเหล็กทุกเส้นในแนวตั้งจะถูกเฉือนขาดหมด สำหรับเหล็กปลอกเดี่ยวจะเท่ากับ 2 เท่าของพื้นที่เหล็กปลอก

$$A_v = 2A_b$$

$$A_v = 4A_b$$

$$A_b = \text{พื้นที่เหล็กปลอก 1 เส้น}$$

รูปที่ 6.12 พื้นที่เหล็กเสริมรับแรงเฉือน

6.7 ขีดจำกัดของปริมาณเหล็กรับแรงเฉือน

เหล็กรับแรงเฉือนน้อยที่สุด

ปริมาณของเหล็กรับแรงเฉือนต้องไม่มากหรือน้อยจนเกินไปเพื่อให้มั่นใจจะเกิดการร้าวของเหล็กเมื่อถึงกำลังเฉือนวิบัติ ACI Code ต้องการให้ปริมาณเหล็กรับแรงเฉือนน้อยที่สุดเท่ากับ

$$\min A_v = 0.2 \sqrt{f'_c} \frac{b_w s}{f_y} \geq 3.5 \frac{b_w s}{f_y} \quad (6.13)$$

เมื่อ b_w คือความกว้างเอวคาน และ s คือระยะห่างเหล็กปลอก ปริมาณเหล็กเสริมรับแรงเฉือนน้อยที่สุดนั้นต้องใช้เมื่อ V_u มีค่าเกิน $\phi V_c / 2$ ยกเว้นในกรณีของ

- พื้นและฐานราก
- พื้นคอนกรีตระบบตง(Floor joist construction)
- คานซึ่งมีความลึกไม่เกิน 25 ซม., 2.5 เท่าความหนาปีกสำหรับคานรูปตัว T, หรือ ครึ่งหนึ่งของความกว้างเอา, เลือกค่าที่มากกว่า

ถ้า $0.2\sqrt{f'_c} = 3.5$ จะได้ $f'_c = 306$ ก.ก./ซม.² นั่นคือเมื่อ $f'_c < 306$ ก.ก./ซม.² ค่า $\min A_v = 3.5b_w s / f_y$ จะควบคุม และเมื่อ $f'_c \geq 306$ ก.ก./ซม.² ค่า $\min A_v = 0.2\sqrt{f'_c}(b_w s / f_y)$ จะควบคุม

ในทางปฏิบัตินั้นเราจะเพิ่มความหนาพื้น, ฐานราก, หรือคานตื้น เพื่อเพิ่มกำลังเฉือนขององค์อาคาร การใช้เหล็กปลอกอาจไม่มีประสิทธิภาพในหน้าตัดที่ไม่ลึกพอ เนื่องจากพื้นที่รับแรงอัดมีความลึกน้อยจนไม่เพียงพอให้เกิดการยึดเหนี่ยวกับเหล็กปลอก

โดยทั่วไปเรามักเลือกเหล็กปลอกเป็น RB9 หรือ DB10 เป็นแบบปลอกปิด (สองขา $A_v = 2A_b$) ทำให้ได้ค่า A_v คงที่ไม่สะดวกต่อกำหนดเปลี่ยนแปลงในการออกแบบ การเลือกเหล็กเสริมรับแรงเฉือนจึงมักทำโดยการกำหนดระยะห่างระหว่างปลอก เช่น ในกรณีของปริมาณเหล็กน้อยที่สุด เมื่อนำสมการ (6.13) มาจัดเสียใหม่จะได้สมการสำหรับระยะห่างมากที่สุด $s_{\max}$ คือ

$$s_{\max} = \frac{A_v f_y}{0.2\sqrt{f'_c} b_w} \leq \frac{A_v f_y}{3.5b_w} \quad (6.14)$$

เหล็กรับแรงเฉือนมากที่สุด

เพื่อป้องกันการวิบัติแบบ shear-compression ซึ่งคอนกรีตจะถูกกดอัดจนพังทลายด้วยแรงอัดที่บริเวณวิกฤตที่ส่วนบนของรอยร้าวทแยง ACI กำหนดให้ V_s ต้องมีค่าไม่เกิน $2.1\sqrt{f'_c} b_w d$ ถ้าเกินต้องเพิ่มขนาดหน้าตัดเพื่อให้ $V_s = V_u / \phi - V_c$ มีค่าน้อยลงจนไม่เกินขีดจำกัด

ระยะห่างเหล็กปลอกมากที่สุด

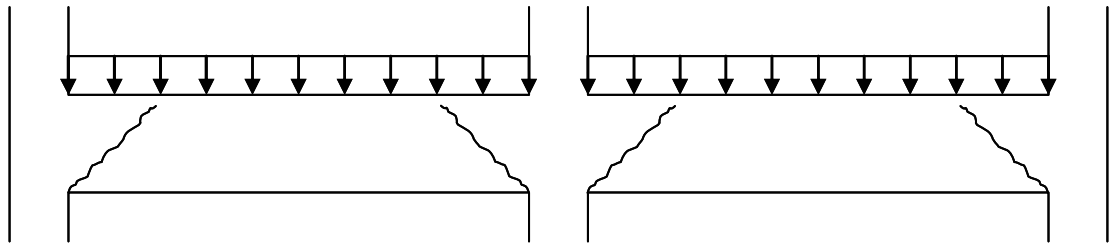
นอกจากค่า $s_{\max}$ ที่คำนวณจากสมการ (6.14) แล้ว ACI ยังกำหนดค่าระยะห่างเหล็กปลอกมากที่สุด $s_{\max} = d/2$ และไม่ต่ำกว่า 60 ซม. และเมื่อ V_s มีค่าเกิน $1.1\sqrt{f'_c} b_w d$ ให้ลดค่า $s_{\max}$ นี้ลงครึ่งหนึ่ง ดังนั้น

- เมื่อ $V_s \leq 1.1\sqrt{f'_c} b_w d$ ให้ใช้ค่า $s_{\max} = d/2 \leq 60$ ซม.
- เมื่อ $1.1\sqrt{f'_c} b_w d < V_s \leq 2.1\sqrt{f'_c} b_w d$ ให้ใช้ค่า $s_{\max} = d/4 \leq 30$ ซม.
- เมื่อ $V_s > 2.1\sqrt{f'_c} b_w d$ ให้เพิ่มขนาดหน้าตัด

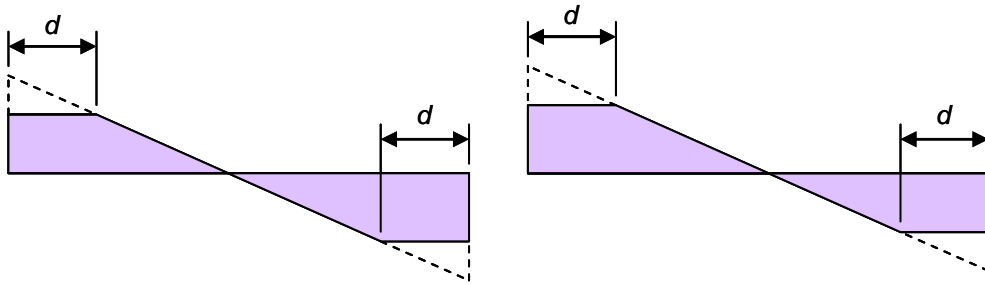
6.8 หน้าตัดวิกฤตสำหรับออกแบบรับแรงเฉือน

ในคานทั่วไปซึ่งรับน้ำหนักแผ่ดังในรูปที่ 6.13ก รอยแตกร้าวจากการเฉือนจะเกิดขึ้นที่บริเวณจตุรรองรับเอียงทำมุมประมาณ 45° หน้าทับรทุกที่อยู่ภายในระยะ d จากผิวเสาที่รองรับจะถูกถ่ายลงเสารองรับโดยตรงจึงไม่มีผลต่อการรับแรงเฉือนในคาน ดังนั้น ACI จึงกำหนดให้ใช้ค่าแรงเฉือน V_u ที่ระยะ d จากจตุรรองรับเป็นค่าวิกฤตที่จะใช้ในการคำนวณออกแบบแผนภูมิแรงเฉือนจึงมีลักษณะดังในรูป 6.13ข

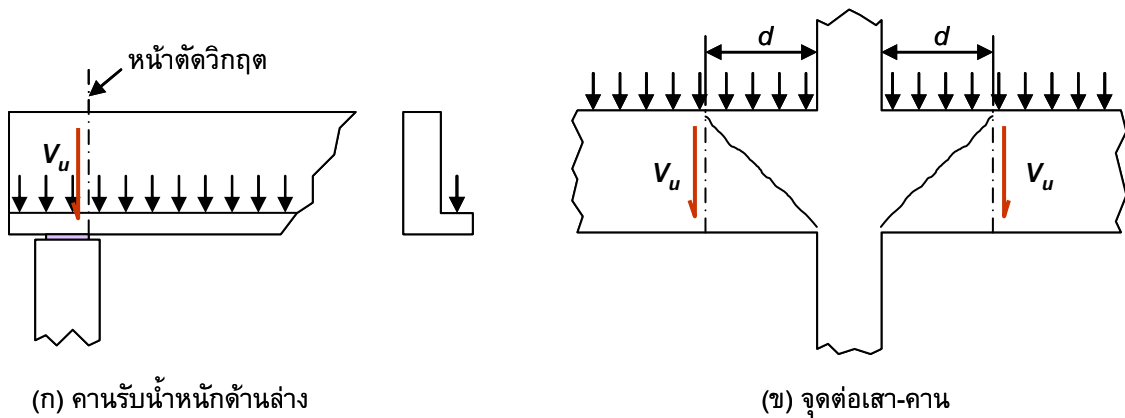
(ก) การแตกร้าวจากการเฉือนในคาน

(ข) แผนภูมิแรงเฉือน

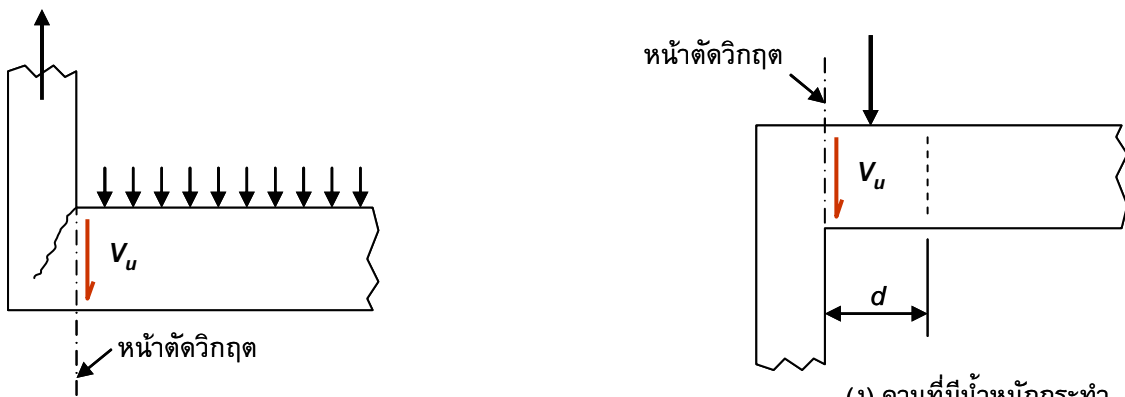
รูปที่ 6.13 แรงเฉือนประลัย V_u ที่ใช้ในการออกแบบ

ข้อกำหนดดังกล่าวใช้ไม่ได้ในทุกกรณี รูปที่ 6.14 แสดงกรณีอื่นซึ่งมีตำแหน่งวิกฤตสำหรับแรงเฉือนที่ต่างกันไป

(ก) คานรับน้ำหนักด้านล่าง

(ข) จุดต่อเสา-คาน

(ค) คานรองรับโดยแรงดึง

(ง) คานที่มีน้ำหนักกระทำ เป็นจุดใกล้ที่รองรับ

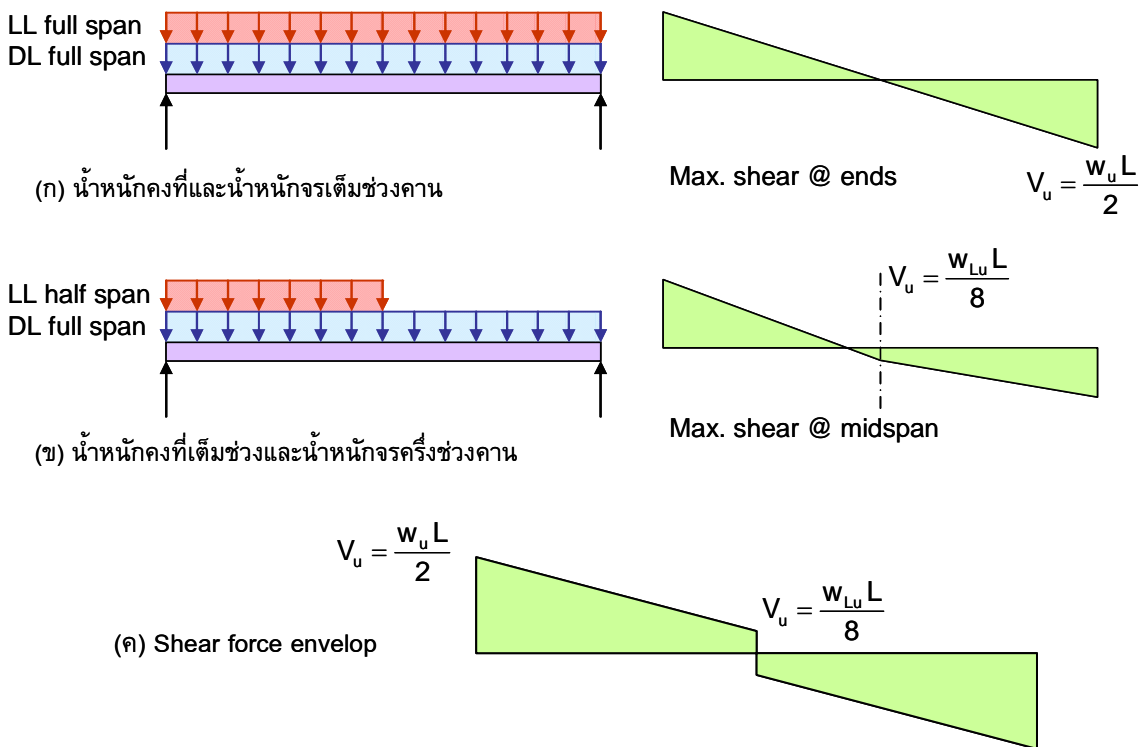
รูปที่ 6.14 หน้าตัดวิกฤตสำหรับออกแบบการเฉือนแบบต่างๆ

แรงเฉือนที่กลางช่วงของคานรับน้ำหนักแฉ่

ในอาคารปกติน้ำหนักบรรทุกคงที่และน้ำหนักบรรทุกจรจะถูกสมมติเป็นน้ำหนักแฉ่คงที่ น้ำหนักบรรทุกคงที่ซึ่งไม่มีการเปลี่ยนแปลงจะแผ่ลงตลอดทั้งช่วงคาน แต่น้ำหนักจรรุนั้นอาจแผ่เต็มช่วงดังในรูปที่ 6.15ก ซึ่งจะทำให้ค่าแรงเฉือนที่ปลายมีค่ามากที่สุด หรืออาจแผ่ครึ่งช่วงดังในรูปที่ 6.15ข ซึ่งจะให้แรงเฉือนที่กลางช่วงมากที่สุด ส่วนแรงเฉือนที่หน้าตัดอื่นจะประมาณโดยใช้ shear force envelope ดังในรูป 6.15ค

แรงเฉือนที่กลางช่วงคานเนื่องจากน้ำหนักจรรครึ่งช่วงคานคือ

$$V_{u, \text{midspan}} = \frac{w_{Lu} L}{8} \tag{6.15}$$

รูปที่ 6.15 คานรับน้ำหนักเพื่อออกแบบแรงเฉือน

6.9 ขั้นตอนการออกแบบเพื่อรับแรงเฉือน

ในการออกแบบหน้าตัดเพื่อรับแรงเฉือนเพื่อให้มีกำลังเฉือนเพียงพอเพื่อรับแรงเฉือนประลัยที่เกิดขึ้นคือ

$$\phi V_n \geq V_u \tag{6.16}$$

เมื่อตัวคูณลดกำลัง ϕ สำหรับการเฉือนคือ 0.85 มีขั้นตอนดังนี้

1. พิจารณาน้ำตดวิกฤตและคำนวณแรงเฉือนประลัย V_u โดยปกติจะใช้ที่ค่าที่ระยะ d จากผิวของจูดรองรับ หรือพิจารณาจาก shear force envelope คำนวณกำลังเฉือน V_n ที่ต้องการคือ

$$V_n = V_u / \phi \tag{6.17}$$

2. คำนวณกำลังเฉือนคอนกรีต ส่วนใหญ่จะใช้สูตรอย่างง่ายคือ

$$V_c = 0.53 \sqrt{f'_c} b_w d \tag{6.18}$$